

FIGYELŐ

Velence és a törökök. A kandiai háború dalmáciai szakasza a velencei historiográfiában.* **Federico Moro, *Venezia e la guerra in Dalmazia, 1644–1649, Gorizia, LEG Edizioni, 2018 (Le guerre, 91).*** 208 p. Federico Moro velencei lokálpatrióta könyve a 17. századi velencei, de egyúttal az európai történelem egyik igen fontos, a kortársakat izgalomban tartó eseménysorozatának, a velencei–török háborúnak a mellékhadszínterével foglalkozik. A leginkább kandiai háború néven ismeretes eseménysor (1645–1669) magyar és erdélyi szempontból is rendkívül fontos, mivel eseményei, fordulatai kihatottak az egész kelet-közép-európai térség politikai viszonyaira. Enélkül például elképzelhetetlenek IV. Ulászló lengyel király törökellenes háborús tervei. A király a kozákok mellett, akiknek a felkelése alapjaiban rengette meg a kelet-közép-európai térséget is, fontos szerepet szánt az erdélyi fejedelemnek. De gondoljunk csak Zrínyi Miklósról és Magyarország török uralom alóli felszabadítását illető terveire, amelyek formálódásában minden kétséget kizáróan szerepet játszott az a tapasztalat, hogy egy itáliai városállam képes volt évtizedekig dacolni egy világhatalommal.

A könyv öt fejezetre oszlik, amelyekben a kandiai háború dalmáciai mellékhadszínterével, az 1644 és 1649 közötti háborús időszakokkal foglalkozik. A fejezetek egy-egy háborús évet tárgyalnak. Ezekben a fő fejezeteken kívül a kötet elején egy előszót és egy bevezetőt, a végén pedig összefoglalást és két függelékkel találunk.

Azt, hogy Morónak miért erre az öt háborús évre esett a választása, a bevezetőben azzal indokolja, hogy meglátása szerint ez az időszak bizonyult döntő jelentőségűnek a városállam számára. A dalmáciai fronton sikertült tartós sikert elérni Velencének: az ekkor kialakult erőviszonyok rögzültek a következő két évszázadra. A harc tétje az volt, hogy a kevert dalmát–szláv kultúrájú és lakosságú terület velencei birtok marad, vagy tartósan oszmán uralom alá kerül. A küzdelem és a siker jelentőségét a szerző azzal illusztrálja, hogy párhuzamot von a dalmáciai háború és az 1664-es szentgotthárdi csata, illetve a Bécs alatt elért keresztény győzelem között. A dalmáciai győzelem kivívásában a velencei csapatok két vezetője, Lunardo Foscolo és helyettese, Christoph Martin von Degenfeld oroszlánrészt vállaltak. Ezzel a kiemeléssel jelzi a szerző, hogy a siker alapját az emberi tényezőben látja.

Moro a rövid előszóban kifejti azt az egyébként közismert tényt, hogy Dalmácia kulcsfontosságú területnek számított Velence léte, fennmaradása szempontjából, amelynek megtartása elképzelhetetlen volt a dalmát tengerpart mentén létrehozott bázisok láncolata nélkül. Ezek közül az ismertebbek Cittanova (Novigrad), Pola (Pula), Zára (Zadar), Spalato (Split), Cattaro (Kotor), Corfú, Zante (Zakinthosz) egészen le Kandiaiáig (Kréta). Ez utóbbi fővárosa Canea, amelynek a megtartásán nyugodott Velence tengeri hatalma az Adriai- és az Égei-tenger térségében. A későbbi harcok tükrében a legfontosabb hadszíntérnek Sebenico (Šibenik) városa bizonyult, amelyet módszeres ostrom alá vettek a török csapatok. A városnak, amely a szárazföld belsejébe vezető kommunikációs vonalakat ellenőrizte, hosszú csatornán keresztül nyílt kijárata a tengerre. Ezt egy kis velencei erőd, a San

---

* Készült az ELKH–PPKE–PTE Fraknoi Vilmos Római Történeti Kutatócsoport keretében, a TKI támogatásával.

Nicolò ellenőrizte. Megszerzésével a török nemcsak a tengerpartra juthatott ki, hanem a velenceieknek a part menti sávban kialakított védelmi hálózatát is ketté tudta volna vágni. Ezért akarták a törökök a várost megszerezni.

A part menti kisebb-nagyobb településeken, erődökön nyugodott tehát Velence védelmi rendszerének alapja, ezek jelentős kereskedelmet is bonyolítottak. Főleg élőállatról van szó – évente tízezres nagyságrendben –, de emellett meg kell említenünk a rabszolga-kereskedelmet is. Ez utóbbin keresztény oldalról természetesen nem a klasszikus és a török által is gyakorolt rabszolga-kereskedelmet, hanem hadifoglyokkal való adásvételt kell értenünk. A rövid fejezet végén a szerző felsorolja azt a négy fontos tényezőt, amelytől szerinte Dalmácia sikeres védelme függött, vagyis a tengeri fölény kivívását, illetve megtartását, az európai gyalogság taktikai fölényét, a helyi erők erőteljes bevonását a harcokba, de mindenekelőtt a megfelelő és alkalmas vezetést. Ez utóbbinak a kulcsa a 'provveditore generale',¹ Lunardo Foscolo volt.

Az első fejezet az 1644–1645 címet viseli: ebben a kandiai háború kitörésének előzményeiről, illetve a két fél háborús előkészületeiről olvashatunk. A háború kirobbanásának közvetlen ürügye a máltai lovagok akciója volt. A rend egyik kalóztevékenységet is folytató hajója elfogott néhány török hajót, amelyek Konstantinápolyból Egyiptomba igyekeztek, és amelyeken történetesen a szultáni szeráj eunuchja tartózkodott, aki mekkai zarándoklatra igyekezett harminc, a szultáni szerájhoz tartozó nő, köztük I. Ibrahim egyik gyermeke társaságában. Előre látható volt, hogy ezt a sértést a Porta nem hagyja megtorlatlanul. Jóllehet az elkövetők a lovagok voltak, Velence belekeveredett a konfliktusba, mivel a máltai hajók velencei kikötőkön keresztül hagyták el a térséget. A törökök bosszút akartak állni, ezért hajóhadat állítottak fel, amelynek hivatalos úti célja a lovagok központja, legfontosabb erőssége, Málta volt. A velenceiek sem tétlenkedtek, és megerősítették a határaikat: Krétára például 2500 gyalogost helyeztek át, Amszterdamban hajókat béreltek, illetve legénységet toboroztak. Segítséget kértek a pápától és az itáliai fejedelmektől, közben éber szemmel figyelték a Dardanellákat, várva a kifutó török hajóhadat. A köztársaság ugyanis attól tartott, hogy a célpont nem Málta, hanem valamelyik velencei birtok, például Kréta lesz. Ennek ellenére, mint látni fogjuk, a sziget szinte egy szempillantás alatt elesett, aminek fő okai között szerepelt az a szintén köztudott tény, hogy a szigetlakó görögök finoman szólva elégedetlenek voltak a velencei uralommal, igazságtalannak és súlyosnak tartva azt.

Azt azonban egyetlen, a háborúval foglalkozó munka sem említi, hogy ugyanakkor Dalmáciában, ahol a velencei uralom nem nehezült kevésbé az alattvalók, főleg a szlávok vállára, mint a görögökére, miért nem támogatták a hódítókat. Az okok közt mindenképpen meg kell említeni a vallást. A krétai görögök ugyanis, a ciprusiakhoz hasonlóan, akik 1570-ben kerültek oszmán fennhatóság alá, ortodox hitűek, míg Dalmácia lakói alapvetően római katolikusok voltak. A másik ok az emberi tényezőben keresendő: Dalmácia élére a már említett Foscolót² helyezték, Krétára pedig egy régi velencei család sarja, Andrea Corner került, aki emellett, hogy viszonylag hamar elesett a harcokban, dalmáciai kollégájánál kevésbé rátermett és a helyben lakók irányában kevésbé megértő vezetőnek bizonyult. Vele szemben a Krétát megszálló inváziós török hadsereg vezetőjének, Deli Hüszejnnek nagyon hamar sikerült megnyernie a krétaiak bizalmát. Moro szerint Hüszejn Krétán úgy viselkedett, ahogyan Foscolo Dalmáciában: ez magyarázza szerinte, hogy itt a támadó törököknek nem sikerült elnyernie a lakosság bizalmát és katonai támogatását. Pedig nem mondhatnánk, hogy a török nem törekedett erre. A nagyvezír a Dalmáciába indítandó török sereg élére a dalmát származású Juszufot

¹ A velencei, de általában az itáliai hadi és kormányzati tisztségeknek nincs egységes, magyar elnevezése. Ezért eredeti nevükön kerülnek említésre. Az olasz életrajzi lexikon az egységesített Leonardo néven említi a személyt, ugyanez a név velencei nyelvjárásban Lunardóként hangzott.

² Bár a Foscolók nem tartoztak a városalapítók közé, elég régen (12. század) megtelepedett családról van szó.

nevezte ki, akit eredetileg Joseph Muskovicsnak hívtak, és aki igen fiatalon, harminckét évesen lett kapudán pasa, vagyis a hadiflotta vezére.

A kezdeményezést magához ragadó oszmán fél sikeresen tévesztette meg a velenceieket, akik, mint fentebb láttuk, gyanakodva bár, de felültek a Porta elterelő manővereinek, és végül is elhitték, hogy a török had mégiscsak Málta ellen fog vonulni. Dalmáciára végképp nem gondoltak, pedig – Moro szerint – ha a töröknek ekkor sikerült volna elfoglalni a dalmáciai támaszpontokat, akkor ezáltal nemcsak Velence hadi potenciáljára mérhettek volna végzetes csapást, hanem ezek birtokában közvetlenül is tudták volna támadni a várost. Ám török oldalról ezt a lehetőséget bizonyíthatóan nem is tették komoly mérlegelés tárgyává, ami a szerző szerint élő példája a Porta nem megfelelő geostratégiai gondolkodásának és ebből fakadó hibás döntésének.

Az oszmán haditerv ugyanis a konfliktus súlypontját, következésképpen a katonai megoldás színhelyét Kréta szigetére helyezte. Úgy tűnik, kizárólag Kréta megszerzésére gondoltak, és ahelyett, hogy egy körültekintően kiszemelt célpontra mértek volna bénító csapást – jöllehet az ellenfélhez képest óriási pénzügyi, katonai és ipari erőforrásokkal rendelkeztek –, hosszú, elhúzódo harcokba bonyolódtak. Ráadásul Velencét egyszerre négy ponton is támadhatták volna, amelyek egyidejű védelméhez egészen egyszerűen nem volt elég ereje a köztársaságnak. Ezek Dalmácia, a Jón-szigetek, az Égei-szigetek és Kréta voltak. Az elhibázott oszmán stratégiának köszönhetően, amely rosszul választotta ki a harc súlypontját, a köztársaságnak jóval kevesebb területre kellett erőforrásait koncentrálnia. Az ígéretesen induló krétoi török rajtaütés sikerét nagymértékben csökkentette, hogy a sziget teljes birtokbavételéhez szükséges legfontosabb stratégiai pontot, a fővárost és három kisebb kikötőt nem sikerült rögtön elfoglalniuk. A következmény: hogy a harcok majdnem negyed évszázadig (!) húzódtak. Erre egyik fél sem számított.

A Portától eltérően velencei oldalon akadtak politikusok, akik világosan látták, hogy hol van a kirobbanó konfliktus súlypontja. Tommaso Morosini egy beadványában olyan háborús stratégiát vázolt fel, amelyet ma 'offset strategy'-nek hívnának: ennek lényege, hogy az erőfeszítéseket nem az ellenség haderejének, hanem az azt tápláló erőforrásoknak a megsemmisítésére kell koncentrálni. Morosini azt ajánlotta a szenátusnak, hogy a flotta vegye blokádn alá a Dardanellákat, Konstantinápolyt ugyanis nem csupán az Oszmán Birodalom politikai központja, nem pusztán egy óriási lakossággal rendelkező főváros volt, hanem egyúttal az oszmán hajóhad bázisa, és itt állt a velencei mintára létrehozott Arzenál is. Ha a velencei hajóhad lezárja a Dardanellákat, a birodalom nem lesz képes használni tengeri erőit, és nemsokára azzal kell szembesülnie, hogy a fővárosban ellátási problémák lépnek fel. Az élelemhiány lázadásokhoz fog vezetni, amely majd arra kényszeríti a törököket, hogy flottájukkal nyílt csatát vállaljanak a velenceiekkel szemben, akik ebben az esetben képesek lennének megsemmisítő csapást mérni az oszmán tengeri haderőre. A Dardanellákon keresztül vezető tengeri út képezte az Oszmán Birodalom kereskedelmi forgalmának ütőerét. Morosini rámutatott, hogy a törökök gyengesége egyúttal a Velencei Köztársaság ereje.

Ehhez a fejtegetéshez okvetlen hozzá kell tennünk ugyanakkor azt a magyar történetírás által is ismert tény, hogy Konstantinápoly gabonával és hússal való ellátását fő részben a két román vajdaságból, illetve a mai Ukrajna területéről fedezték, ezért volt a Porta számára rendkívül fontos nemcsak Moldva és Havasalföld, hanem az erdélyi fejedelemség feletti ellenőrzés megtartása is. Ez utóbbi az ellátás vonalát fedezte, az előbbieket kiesésével pedig a főváros éhezett volna.

A helyes stratégia megtalálása és alkalmazásának nehézsége mellett a másik fő probléma abban rejlett, hogy a város a Porta tökéletesen működő hírzárlata miatt nem ismerte fel az oszmán hajóhad igazi célját. Ezt a kapudán pasa is útközben tudta csak meg, miután a Peloponnészoszi-félsziget déli csücskében található Navarino (Pülosz) támaszponttól kifutott a hajóhad. Csak ekkor, a nyílt tengeren bonthatta fel a hadi célt tartalmazó lepecsételt levelet. Moro megjegyzi, hogy az oszmán flotta Navarinóba való befutása minden titkolózás ellenére világosan jelezte, hogy az útirány Kréta lehet, ugyanis a legközelebbi velencei birtok, ahonnan egyúttal a Földközi-tenger keleti medencéjének kereskedelmi

forgalmát ellenőrizni lehetett, éppen a sziget volt. A bizonytalankodás döntő szerepet játszott abban, hogy az oszmánoknak sikerült meglepniük a velenceieket, és partra szállni Kréta szigetén. A siker – a szerző szerint – még jobban megerősíti, hogy a városnak a már említett Morosini által javasolt stratégiát, a Dardanellák blokádját, tehát a török terveket keresztülhúzó támadó fellépést kellett volna választania. Ezzel kiragadhatta volna a kezdeményezést a Porta kezéből. Krétát és az Égei-tenger velencei uralmát tehát nem a szigeten, hanem jóval északabbra, a Dardanelláknál kellett volna megvédeni.

Ehelyett nemcsak délen, hanem Dalmáciában is megkezdődtek a hadműveletek. Moro szerint, ha Krétával kapcsolatban elhibázott velencei stratégiáról beszélhetünk, ugyanez elmondható fordítva, a törökökről is Dalmáciában, ahol a boszniai pasa indokolatlannak tűnő késlekedése lehetővé tette, hogy a védelem kulcsfontosságú pontját, Spalatót meg tudják erősíteni. A késlekedés háttérben valószínűleg az állt, hogy a pasa nem akart beleavatkozni a harcokba, mivel tisztában volt azzal, hogy a térség alapvetően katolikus keresztény lakossága a háború kitörése esetén, Krétával ellentétben, nem az oszmánokat fogja támogatni.

Az előzmények után a második fejezet az 1646-ban, az első igazi háborús évben folytatott hadműveleteket tárgyalja. Ezek a törökök részéről a tengerparti Novegradi (ma: Novigrad, Horvátország, Zára megye) település és erőd ellen irányultak, három okból. Az első, mondhatni banális ok, hogy a város olyan területen feküdt, amelynek megközelítéséhez majdnem végig oszmán területen lehetett felvonulni. A másik ok geostratégiai: a település ugyanis Zára közelében fekvő fontos bázis, amely Sebenico (Šibenik) mellett a Dalmácián végigvonuló velencei támaszpontok egyik sarokköve volt. Novegradi elfoglalásával az oszmán erők előretolt bázisra tehetek szert Zára későbbi ostromához. A harmadik ok katonai természetű, Novegradi települést ugyanis bástya nélküli falak övezték, ezért az ostrom könnyűnek ígérkezett.

A török csapatok tehát elindultak Novegradi felé, de meglehetősen rendetlenségben. A velencei katonaság, főleg a helyi illetőségű morlások, rajtaütéssel nyugtalanították az oszmán haderőt, amelyet kiegészítettek a tengeri hadműveletek. Végül Sebenicóból is megérkezett a segítség. A törökök támadása végül kudarcba fulladt, a hadsereg körülbelül ezer halottal hátrahagyva visszavonult. A siker legfőbb eleme az volt, hogy a velencei erők a belső tengeri vonalaikat használva blokkolni tudták az oszmán támadásokat. A tengeren ugyanis a velenceiek erőfölényben voltak.

Várható volt azonban, hogy a törökök újra próbálkoznak fognak. Foscolo helyettese, Degenfeld ezzel kapcsolatban benyújtott egy iratot, amely két lehetőséget vett figyelembe. Novegradi védelmének a kulcsa a várostól a tengerhez vezető szorosnak a lezárása volt, ezért, ha a törökök kisebb erővel, körülbelül tízezer emberrel támadnának, nem lenne elég erejük egyszerre a szoros lezárására és a város ostromára. Arra az esetre, ha nagyobb erővel támadnának, ami végül is bekövetkezett, Degenfeld két erőd építését javasolta, amelyek segítségével nyitva lehet tartani a szorost. Ám még így is problematikus a város védelme az előnytelen fekvés miatt. Az irat ezért azt javasolta, hogy inkább ürítsék ki és rombolják le a települést. A Szenátus azonban erre nem volt hajlandó.

Az újabb oszmán támadásra készülve Foscolo úgy erősítette meg a velencei védelem neuralgikus pontjait, hogy egyszerre alkalmazhassák a portyázó, gerilla harcmodort és a megerősített helyekre támaszkodó statikus védelmet. Azonban ezzel sem volt lehetséges a város hosszabb távú védelme, és csupán lassítani lehetett az oszmán hadsereg mozgását, hogy időt nyerjenek a többi támaszpont megerősítésére.

Közben a törökök sem tétlenkedtek, a Zára irányában található kisebb erődöket támadták és foglalták el. Az előrenyomulásnak Foscolo erélyes közbelépése vetett véget. Ennek hatására a török vezér újra Novegradi irányába fordult, amely a várakozásoknak megfelelően gyorsan elesett. A város bevételével a tovább támadó török erők a Zára és Possedaria (ma: Posedarja, Horvátország, Zára megye) közti összeköttetést fenyegették. Behatoltak a velencei védelem gyenge pontjára, és kijutottak a Morlak-csatorna partjára, amely közvetlen összeköttetést jelentett a tengerparttal. Ezáltal a velencei dalmáciai pozíciók kulcsfontosságú pontját, Zára városát fenyegethették.

A csatorna biztosítása céljából az oszmánok, mivel a tengeren nem volt az erejük összemérhető a velenceivel, ágyúkkal rakták tele a partvonalat, amelyekkel képessé válhattak arra, hogy visszavonulásra kényszerítsék a velencei hajóhadat. Ezt a módszert később Köprülü Mehmed alkalmazta a Dardanelláknál, aki azonban ott csak nagymértékben megnehezíteni tudta, de teljesen nem volt képes megakadályozni a velencei hajóhad behatolását a szorosba. Ennek az egyébként helyes elképzelésnek a gyenge pontja az volt, hogy a Morlak-csatornának csak az egyik partját birtokolták, a másik oldal velencei kézen maradt.

Az oszmán szárazföldi csapatok tehát Novegradi után tovább folytatták a portyákat Zára irányában. Foscolo ezért úgy döntött, hogy visszafoglalja Novegradit, amelynek a katonai célokon túl morális okai voltak. A város elfoglalása ugyanis komoly oszmán sikernek számított, visszavételével Foscolo saját csapatai harci szellemét akarta erősíteni. A támadás egyszerre indult szárazföldön és tengeren. Miután a török helyőrség néhány ágyúlövés után megadta magát, a város falait lerombolták. A győzelemnek óriási jelentősége volt a további harcok szempontjából, hosszabb távú következménye a terület megtartásán túl a szláv lakosság további betelepülésével járt, amely idővel háttérbe szorította a terület eredeti latin népességét. Ez azonban jótékony hatást gyakorolt a terület megtartását illetően, hiszen a betelepülő népesség nem török, hanem velencei alattvaló volt, és az is akart maradni.

Omar boszniai pasa ekkor összevonta haderejét, és egy olyan pozíciót vett fel Nadino (Nadin) környékén, ahonnan egyszerre tudta fenyegetni Zárát és Velence kisebb tengerparti támaszpontjait. Nem rendelkezett azonban átgondolt stratégiával, ráadásul a Porta is meg akarta szabni, hogy mely településeket ostromolja meg és foglalja el. A pasa amúgy sem egyszerű helyzetét tovább rontotta, hogy körülbelül negyven napot tétlenkedett, kiengedve a kezéből a kezdeményezést. A hiba ellenfele, Foscolo malmára hajtotta a vizet, akinek a számára létfontosságú volt az időnyerés, mivel nem állt rendelkezésére akkora erő, amellyel ellenfelét nyílt ütközetben le tudta volna győzni. Omar végül Torrette (Turanj) és Zavecchia (Biograd) megszállására indult, amelyeket rövid, de heves ostrom után el is foglalt. Foscolo ekkor egy merész hadmozdulattal a stratégiai fontosságú Scardona (Skradin) városát támadta meg, amely azonban nem járt sikerrel. A vállalkozás megmutatta az általa széles körben és hatásosan bevetett helyi erők korlátait. A morlások ugyan bátrak voltak, de fegyelméletlenek és szákmányra éhesek.

Omar ezután Sebenico, a dalmáciai velencei támaszponthálózat déli stratégiai bástyája ellen vonult. Az ostromhoz körülbelül harmincezer embert vont össze. A falak alatt elszenvedett kudarc kiélezte a fővezér és helyettese, Halil bég közötti ellentéteket. Ez utóbbi az ostrom folytatása mellett kardoskodott, míg felettese a visszavonulás mellett döntött. A török erők ugyanis nem rendelkeztek megfelelő eszközökkel az ostromhoz. A boszniai pasa a kudarc után Knin felé irányította a teljes tüzéséget, Dalmáciában körülbelül hatezer embert hagyva áttelelés céljából. Nemsokára leváltották, utóda a szultán rokona, Tekeli pasa lett, a csapatok irányítását pedig Ibrahim szandzsákbég vette át.

Az 1647-es évben, amely egyúttal a harmadik fejezet alapját képezi, Foscolo azt tervezte, hogy elszigeteli, majd elfoglalja Halil bég székhelyét, a likai szandzsákok. A kezdeti sikerek után a szandzsák székhelye, Zemonico (Zemunik) ellen vonult. A település stratégiai jelentőségét az adta, hogy előretolt bázist képezve mindössze 12 km-re feküdt Zárától. Halil, miután értesült a székhelye elleni támadásról, úgy döntött, hogy megelőző csapást mér az ellenfélre, mivel vára falai nem voltak elég erősek egy ostromhoz. Ehhez azonban mindössze 1200 gyenge harcértékű ember állt a rendelkezésére. Ezért fiát, Durákot a boszniai pasához küldte segítségért. A fiú azonban velencei csapatokba ütközött, és a harcokban meghalt. Halil, aki erről nem értesült, sikertelen támadása után visszahúzódott a falak mögé. A város végül kemény harc után elesett, Halil pedig fogságban halt meg Bresciában.

Zemonico elfoglalásával olyan fontos stratégiai pont került a velenceiek kezébe, amelyet a tervezett tavaszi oszmán hadjárat egyik kiindulópontjának szántak. Foscolóék következő két hadászati célkitűzése ugyanis a török által újjáépített Novegradi és Scardona elfoglalása volt, azonban mindkét vállalkozás súlyos kudarcba fulladt. Novegradinál Foscolo alvezérei – az ő kifejezett parancsa elle-

nére, hogy ne ostromolják meg, hanem csak vegyék blokád alá – megrohamozták a várost, amelyet védői bátran védelmeztek. A támadók pedig súlyos veszteségek elszenvedése után kénytelenek voltak visszavonulni. Ezért módosítani kellett a hadművelési tervet, amely eredetileg Novigradi ostrom nélküli eleste után az összes, a város és Zára között fekvő török támaszpont elfoglalását célozta.

Hasonlóan súlyos kudarc érte a velencei csapatokat Scardona alatt. A kezdeti sikereket látva itt is a város megrohamozása és elfoglalása mellett döntöttek a parancsnokok. Amikor azonban betörték a városba, a morlások fosztogatni kezdtek. Közben a városon kívül tartózkodó oszmán csapatok ellentámadást indítottak, és súlyos vereséget mértek a támadókra, akiknek a fele a város alatt maradt. Hogy a sikerek a törökök harci szellemére gyakorolt hatását csökkentsék és lendületüket megtörje, Sebenico kormányzója gyors ellentámadást határozott el, amely részleges sikert hozott. A velenceiek legnagyobb diadalának ebben az időszakban az számított, hogy Foscolónak sikerült megnyernie az oszmán fennhatóság alatt élő morlások támogatását, ami a gyakorlatban nemcsak a harcokba való bekapcsolódást, hanem azt is jelentette, hogy a török területen élő lakosság velencei területre költözött.

A velencei erők ekkor arra törekedtek, hogy a Zára és Spalato közti területre csalogassák az ellenséget, hogy ott tengeri és szárazföldi haderejüket egyszerre használva végezzenek a harapófogóba került ellenséggel. A tervben kulcsfontosságú szerepet játszott a már többször gazdát cserélt Novigradi. A velencei támadás sikerrel járt, ezután Foscolo Scardonát, illetve Klisszát jelölte meg célként.

Közben azonban sokasodtak a hírek a boszniai pasa készülődéséről Sebenico ellen, Mehmet Tekeli harmincezer embert vont össze Knin körül, közülük tizennégyezer janicsárt és szpáhit, hadserege tehát meglehetősen sok felkészült és gyakorlott katonát számlált, amelyet az is mutat, hogy a janicsárok közül hatezer, a szpáhik közül pedig kétezer ember a kapikulu³ egységbe tartozott.

A török csapatok augusztusban indultak el. A pasa a velencei védelmet gyengének ítélte meg, a neuralgikus pontja kétségtelenül a várost védő San Giovanni-erőd volt, amely az erődítések ellenére nehezen állta az ágyútűzet. Tekeli azonban túl későn indította el a támadást, a tavasz és a nyár nagy része már eltelt, több tízezres serege számára a rendelkezésre álló ivóvízforrások a nyár közepén meglehetősen szűkösnek bizonyultak. A velenceiek viszont jól kihasználták ezt az időszakot. A késlekedésen kívül a másik megjegyzendő dolog, hogy a pasa túlságosan is magabiztos volt, és nem rendelkezett kellő mennyiségű információval.

Sebenico védelmét négyezer olasz és Alpokon túli, köztük ötszáz pápai zsoldos, kétezer szláv népfelkelő és ötven könnyűlovas alkotta. Ezekhez járult két gálya és egy bárka a hozzá tartozó tüzérséggel. A török csapatok 1647. augusztus 22-én értek a város alá. A velenceiek nagyszerűen kihasználták tengeri fölényüket, ami nemcsak azt jelentette, hogy utánpótlást tudtak bejuttatni, illetve képesek voltak a tengerről támogatni a védelmet, hanem azt is, hogy a török területek, nevezetesen a likai szandzsák ellen intézett támadásokkal sikerült elérniük, hogy az ostromló török hadseregből Tekeli jelentős, négyezer főnyi kontingenst elkülönítsen a fenyegetett szandzsák védelmére. A szandzsák az egyik legnépesebb boszniai terület volt, a támadás tehát nagy aggodalmat keltett a boszniai pasában, aki féltette a családját, illetve a vagyonát. A Sebenico elleni általános rohamra szeptember 9-én délelőtt került sor. A harcok súlypontja a San Giovanni erőd volt, ahonnan be lehetett löni a várost, az elerelő eső miatt azonban a védők nem tudták használni tüzfegyvereiket, a törökök ezért arra számítottak, hogy érvényesülni fog számbeli fölényük, amelynek a segítségével ki tudják erőszakolni a döntést. Az idő azonban közben jobbra fordult, így a védők az intenzív puskatűzet folytatni tudták. A szeptember 9-i általános rohamot háromszor ismételték meg, a harcoknak pedig csak az éjszaka vetett véget. A következő napokban újratezdődött a bombázás. Foscolo tervét, hogy az oszmán erők Sebenico alatti lekötöttségét kihasználva elfoglalja Klisszát, nem lehetett kivite-

³ Kapikulu („A Magasztos Porta rabszolgái”): az oszmán szultánok közvetlen fennhatósága alá tartozó hadtestek gyűjtőneve. Közéjük tartozott a janicsár gyalogos hadtest, valamint a lovasság hat hadosztálya.

lezni, és csupán arra futotta erejéből, hogy nyomás alatt tartsa az erődöt. A pasa a Porta haragjától félve újabb erősítéseket kért, főleg gyalogságot, mivel világossá vált, hogy a lovasságot nem tudja felhasználni. Az újabb ostrom végül kudarcra zárult. A török hadsereg körülbelül négyezer embert veszített halottakban és körülbelül ugyanennyit sebesültekben. A különböző betegségek újabb ötezer embert vittek el. Tekeli erősítést küldött Likába és Klisszába.

A velencei hadvezetés néhány tagja ekkor azt javasolta, hogy a sikert kihasználva vegyék ostrom alá a már említett Klisszát. Foscolo azonban nem akarta teljesen védtelenül hagyni az éppen megvédett Sebenicót, és inkább egy másik célt jelölt meg, amellyel egyszer s mindenkorra el lehetett volna háritani a Zára és Sebenico elleni oszmán fenyegetést. Ezért Knint jelölte meg célként, amelyhez az első lépés Dervis (Drniš) várának elfoglalása volt. A vár félúton fekszik Knin és Klissza között. A törökök elhítték a velencei dezinformációkat, hogy egy körülbelül harmincezres hadsereg vonul a város alá, és feladták a várat. Egynapi pihenés után Foscolo elrendelte a Knin elleni támadást. Közben elhintette, hogy valójában Klissza ellen vonul, illetve olyan pozíciót vett föl, amelynek segítségével képes volt megakadályozni az ellenség erőinek összevonását a küzdelem súlypontjában. Erre Dervis fekvése elegendőnek bizonyult. Bár Knin vára szinte megvívhatatlan helyen fekszik, néhol 20 méter magas falakkal, helyőrsége azonban nem szánta el magát a harcra, és amikor a velencei csapatok odaértek, puskalövés nélkül megadták magukat. Ami utána történt, nehéz megmagyarázni: a velenceiek kifosztották és aztán felgyújtották várat. Knin elfoglalása megkoronázta az 1647-es év hadi sikereit, ugyanakkor elhagyása a dalmáciai háború egyik legnagyobb baklövésének bizonyult.

Az 1648. év (és a negyedik fejezet) hasonló forgatókönyv szerint alakult: Foscolo, továbbra is gerillahadviselést folytatva, rajtaütésekkel zaklatta a török csapatokat. Knin után a következő logikus célpont Klissza vára volt. Az igen jól működő velencei hírszerzés már a tél közepén értesült az oszmán vezetésben dúló vitákról, például arról, hogy Ibrahim szandzsákbég elhagyta a várat, hogy erősítéseket hozzon. Foscolo ez alkalommal is egy kombinált haditervet dolgozott ki, amelynek lényege, hogy a sereg kisebbik fele szárazföldön a Trau (Trogir) és a Spalato között fekvő terület elérése után addig várakozik, amíg ő a csapatok nagyobbik részével tengeri úton oda nem ér. Klissza várának nincsenek bástyái, legerősebb része a Greben hegy tetején épült erőd, amelyet csak egy úton lehetett megközelíteni. Az egyetlen kaput pedig egy torony és három ágyúüteg védte, ezért a fekvése jelentette a legnagyobb előnyt a védelem számára. Az oszmán helyőrség tagjai ebben bízva nem küldték el a családjaikat.

Mivel az erőd volt város kulcsa, a velencei hadsereg ezzel kezdte. Bevétele harc nélkül sikerült, és onnan hatásosan tűz alatt lehetett tartani a várost. A támadók gondoskodtak arról is, hogy a Boszniába vezető utakat ellenőrzés alá vonják, illetve hogy a környékbeli lakosságot megnyerjék. Közben az időjárás egyre hidegebbre fordult, az ostromgyűrű pedig egyre szorosabb lett. A védők bátran védekeztek, a nők és a gyerekek köveket hajigáltak, amelyek nagyobb károkat okoztak, mint a muskétatűz, ráadásul lényegesen olcsóbb védekezési forma volt. A várost négyszeres védőfal vette körül. Az első megszerzése után a másodikat petárda és akna segítségével akarták az ostromlók elfoglalni, erőfeszítéseiket azonban nem koronázta siker. Mivel az akna a szó szoros értelmében visszafelé sült el, maradt a falak hagyományos aláásással történő leomlasztása. Az ezt követő roham sikerrel indult, de a védők elkeseredett ellenállása visszavetette a támadókat. A helyőrség azonban ekkor elkövetett egy súlyos hibát, amennyiben csupán az első falig üldözte a pánikba esett támadókat, ahelyett, hogy birtokba vette volna azt.

Foscolo a kudarc után megértette, hogy a védők megtörésének egyetlen útja, ha megsemmisíti Tekeli felmentő csapatait. Sikerült ugyan legyőznie a pasát, ám a diadal kiaknázása elmaradt. A legyőzött ellenséget nem üldözték, ráadásul a védők sem adták meg magukat. Telt az értékes hadműveleti idő, a kedvezőtlen időjárás pedig azzal fenyegetett, hogy a tengeren keresztüli utánpótlás lehetetlenné válik az ostromlók számára. De a kitarás végül meghozta eredményét, Klissza védői megadták magukat.

A város elfoglalása után vita robbant ki a vezérkarban, egyesek azt javasolták, hogy Kninhez hasonlóan Klisszát is le kellene rombolni, mivel megtartása igen nehéz lenne a várható török támadásokkal szemben. Foscolo és a velencei szenátus azonban stratégiai jelentősége miatt ragaszkodott a vár megtartásához. Klissza elfoglalásával ugyanis kiegészült és teljessé vált a velenceiek dalmáciai támaszponthálózata. A város ugyanakkor Bosznia, illetve Rumélia, azaz a Balkán kapuja is volt, ahonnan a stratégiai fontosságú ókori út – a már a keresztetek által is használt via Egnatia – vezetett Thesszalonikin keresztül egészen Konstantinápolyig. A siker Velence számára, még ha csak szimbolikusan is, de felvillantotta a lehetőségét hajdani, egészen Bizáncig nyúló középkori befolyási övezete visszaszerzésére.

Ehhez azonban Klissza mellett Scutari (Shkodra) városát is el kellett foglalni. Ennek érdekében titkos tárgyalások indultak többek közt Giorgio Frasin scutari érsek bevonásával a helyi albán előkelőkkel. Az oszmánok azonban kémeik útján értesültek minderről, és időben mozgósították csapataikat, amelyek kelepcét állítottak a velenceieknek. Szerencsésükre a rossz idő, a szakadó eső megakadályozta az indulást, így végül azok elkerülték a csapdát. Az albánoknak azonban nem volt ekkora szerencsésük, és rettenetes megtorlás várt rájuk. Ráadásul a törökök ellentámadásba lendültek, Dervis pasa Spalato elfoglalását tervezte. Foscolo, miután megértette, hogy a Szenátusnak nincs szándékában nagy erővel offenzívát indítani, a morlások javaslatára Licca (Lika) megtámadását határozta el. A nem kellően álcázott hadmozdulatokból azonban az oszmánok rájöttek a haditervre, ezért a velenceiek kénytelenek voltak jelentős veszteségekkel visszavonulni. Eközben Dervis pasa hatezer embert gyűjtött össze, és parancsot adott a betörésekre Spalato térségében. Az 1648. év gyakorlatilag mindkét részről portyákra és kisebb esetpatéokra korlátozódott. Nagy hadműveleteket már egyik fél sem indított, jöllehet Dervis pasának nyár derekára már mintegy tizenháromezer ember állt rendelkezésére.

A könyv utolsó, háborús eseményeket tárgyaló fejezete az 1649. évről zárul. A szerző azzal kezdi, hogy az albániai felkelés kudarcra egyszerre jelezte az oszmán felderítés hatékonyságát, illetve a helyi keresztény erők fegyelmetlenségét. Foscolo azonban a kudarc ellenére nem tett le a terv megvalósításáról. Ezúttal egy másik fontos helyet, a Scutari-tó közelében fekvő Antivarit jelölte ki célként, amely nem messze található Dulcignótól (Ulcinj), a török kalózok fészektől. Később azonban megváltoztatta a tervet, és csapatait inkább a Cattarói-öbölben található Budva kikötőjébe irányította, ahol megpróbálta felvenni a kapcsolatot az albán felkelőkkel. Két hét várakozás után azonban újra tervet kellett változtatni, és Foscolo továbbvonult az öböl nevét adó Cattaro (Kotor) városába, amely egyúttal jó kiindulópontul szolgálhatott a további hadműveletekhez, és ahhoz, hogy kapcsolatba lépjenek a belső területekkel. Cattaro birtoka lehetőséget teremtett arra is, hogy elvágják az oszmánok közvetlen szárazföldi összeköttetését Budvával. Ezt követően a velencei hadműveletek az öböl mindkét oldalának birtokbavételét célozták.

Az 1649-es év világosan megmutatta, hogy a dalmáciai front mindkét fél számára másodlagos, és hogy a döntést nem itt próbálják kicsikarni. Ennek egyértelmű bizonyítéka volt, hogy Foscolót áthelyezték, és megbízták a velencei csapatok fővezérletével, ami a gyakorlatban a hadiflotta irányítását jelentette. Dalmáciai sikerei miatt ugyanis azt remélték tőle, hogy a Velence számára elsődleges kandiai fronton folytatja sikersorozatát, és képes lesz méltányos békét kierőszakolni a Portától. Moro ennek kapcsán megjegyzi, hogy a hadtörténelemben ritka az olyan hadvezér, aki mind a szárazföldi, mind a tengeri hadműveletekben kiváló eredményt képes elérni, tekintve, hogy a két különböző közeg egészen különböző eljárásokat és tapasztalatot feltételez és igényel. Sajnos Foscolo sem jelentett kivételt a szabály alól, a tengeren ugyanis már nem volt képes olyan látványos sikerekre, mint Dalmáciában. A Szenátus döntése áthelyezéséről hiba volt, amely meggyengítette a dalmáciai frontot, miközben a flotta, amely addig sikeresen működött, nem a megfelelő kezekbe került. Foscolo tevékenységének új színtere azonban már kívül esik a könyv keretein.

A kötet végén összefoglalást és két függelékkel találunk. Az előbbiben Moro megfogalmazza a konklúziót, mely szerint a kandiai háború újrarajzolta a balkáni és mediterrán térség erőviszonyait a dalmáciai részekben. Ez a front egyúttal hűen tükrözi a két szembenálló hatalom gondolkodásmódját,

amelyekre az általuk választott taktika, illetve azok a döntések épültek, amelyekkel a kitűzött célokat kívánták elérni. A szerző visszatér a könyv elején már hangoztatott nézetére, amely szerint mindkét fél alapvetően hibás stratégiát követett, mivel egyikük sem ismerte fel, hogy a háború két igazi súlypontja – Dalmácia és a Dardanellák – közül egyik sem Kréta szigetén található. Erre bizonyíthatóan felhívták a velencei kormányzat figyelmét. Ennek következtében a köztársaság tengeri haderejének maximális erő kifejtésére nem a megfelelő helyeken került sor, ezért annak határfoka sem bizonyult kielégítőnek. Sőt, Moro szerint a döntést mindkét félnek eleve Dalmáciában kellett volna kicsikarni, oszmán szempontból ezzel lehetővé vált volna Velence tengeri támaszpontrendszerének szétzilálása, amellyel végzetes csapást lehetett volna mérni a város dalmáciai uralmára. Velencei szempontból pedig a főerők itteni bevetése – kiegészítve mindezt természetesen a Dardanellák blokádjával – lehetővé tette volna a behatolást a Balkán mélyébe, közvetlenül fenyegetve az oszmán fővárost.

A szerző ezután rátér Foscolo tevékenységének értékelésére. Teljesítménye alapján szerinte megkockáztatható, hogy főhőse a velenceiek által valaha alkalmazott legjobb stratégia volt. Jóllehet számára – egészen paradox módon – a tenger, Velence létének alapja, elsősorban utánpótlási útvonalat, illetve a szárazföldi csapatok manőverező képességének kiterjesztését lehetővé tevő közeget jelentett, semmi mást.

Rátérve az Oszmán Birodalomra, elmondható, hogy ott sem bizonyultak kevésbé vakoknak a döntéshozók, akik szintén nem ismerték fel a dalmát tengerpart igazi katonai jelentőségét, hozzájárulva azonban, hogy ezen az oldalon nem találunk Foscolóhoz mérhető tehetségű parancsnokot. Ezt a tényt azonban kétségtelenül elfedi, hogy a háború mégiscsak oszmán győzelemmel zárult, még ha jóval tovább is tartott, mint eredetileg tervezték.

Az összefoglaló után következő első függelék a 17. századi velencei tengeri haderő rövid áttekintését tartalmazza, a második a dalmáciai oszmán haderő jellegzetességeit mutatja be. A velencei hadsereg nem rendelkezett vezérkarral, főparancsnokot háború esetén és átmenetileg választottak, hasonlóan a mellé rendelt tisztviselőkhöz, a 'provveditore'-khoz, akik szenatori rangúak voltak. Önálló döntési jogkörrel azonban nem rendelkeztek, mert döntéseikhez ki kellett kérniük a Szenátus jóváhagyását. Egyedül az igazán fontos és állandó veszélynek kitett területek, Friuli és a tengeri birtokok ('Stato da Már') vezető katonai és polgári tisztviselői rendelkeztek komoly hatáskörrel.

A velencei hadsereg a következő haderőnemekből állt: gyalogság, lovasság, tüzérség, hadmérnökök, amelyekhez a területi alapon mozgósított haderő, a milícia tartozott. Ez utóbbit összefoglalóan 'cernide' vagy 'cerna' néven illették, eredete a 15. századra nyúlik vissza, és tulajdonképpen határvédelemre mozgósított, illetve a közbiztonság fenntartására használt, főleg paraszti eredetű népességből állt. Fegyverzetüket az önkormányzattól kapták. Fontos és érdekes sajátosság, hogy az ütöképes hadiflottával rendelkező Velencének nem volt tengerészgyalogsága, ezt a szerepet az Alpokon túlról befogadott gyalogosok, főleg németek látták el. Ennek a furcsa ténynek az az oka, hogy egy velencei patrícius ifjú, a többi országban bevett szokásoktól eltérően, nem gondolt komolyan arra, hogy saját állama szárazföldi hadseregében fusson be karriert, ugyanakkor háború esetén magától értetődő természetességgel szállt hajóra. Ez az ellentmondásos jelenség rámutat arra, hogy a velencei hadrendszer két eleme, a tengeri és a szárazföldi milyen élesen elvált egymástól.

A velencei hadsereg még a 17. században sem rendelkezett egységesített fegyverzettel és egyenruhával, holott a század közepén Európában már általános a törekvés a hadseregek uniformizálására. A velenceiek védereje az oszmánnal ellentétben nem rendelkezett kiépített logisztikai szervezettel. Mozgósítási rendszere szintén hagyott kívánnivalót maga után. Összegezve, a velencei haderő hüen tükrözte a városállam gondolkodásmódját, amely a katonákban veszélyt látott, ezért alapvetően két dolgot tartott szem előtt: egyrészt hogy elkerülje a fegyveres erők túlzott mértékű összpontosítását egyetlen parancsnok kezébe, másrészt hogy elkerülje a lakosság mértéken felüli megterhelését. Ügyeltek arra is, hogy a tisztikar ne kerüljön túlságosan közel a helyi lakossághoz, sem a nemesiséghez, sem a népesség többi részéhez. Ennek érdekében a helyőrségeket rendszeresen cserélték.

A gyalogság származását tekintve többnemzetiségű volt, a velenceiek mellett tengeren túli – ez dalmáciai eredetű könnyűgyalogságot jelenti – és Alpokon túli katonákat is találunk. A lovasság mindig alárendelt szerepet játszott, ezért nem is volt nagylétszámú, és szintén többnemzetiségű volt. Gondoljunk csak az albán származású stradiótákra vagy a horvátokra. Egy újabb érdekesség, hogy a velencei tüzérség tulajdonképpen 1501-ben jött létre, amelynek keretét a Szent Barbara konfraternitás, tehát egy egyházi jellegű szervezet adott, és csak 1570 után került kizárólag világi irányítás alá. A hadsereg fontos részét képezték a kiterjedt velencei határvédelmi rendszer helyőrségei.

A hadsereg főparancsnokságát a Szenátus töltötte be, amelynek a tisztviselői részt vettek a döntésekben. A 17. század végéig a flotta parancsnoki tisztségeinek betöltése a nagytanács ('Maggior Consiglio') joga volt, a döntési struktúra egy szűk, 3 fős apparátus, a 'provveditori all'armar' kezében volt. A flotta élére háború esetén általános parancsnokot neveztek ki, akinek a hatalma formális volt, amennyiben döntéseit egy testület, a 'capi da mar' tagjaival együtt kellett meghoznia, akik kizárólag velencei arisztokraták lehettek, és ahol egy szavazata volt.

A velencei flotta fő fegyvere a gálya, illetve a velencei 'galeazza', az átlagos gályánál nagyobb hajó volt. A gálya mint hajótípus már tulajdonképpen a 15. század második felében elvesztette jelentőségét, a velenceiek azonban, a racionalitásnak ellentmondva, sokáig ragaszkodtak hozzá. Ez a hajófajta képezte a kandiai háborúban is a flotta alapját. Ennek oka a hagyományokhoz való ragaszkodás mellett az volt, hogy az evezős gályáról való áttérést a vitorlás hajóra túlságosan drágának találták. Emellett szerepet játszottak a sajátos környezeti tényezők is. A gálya ugyanis, amely általában 50 méter hosszú és hét méter széles volt, ideálisnak bizonyult a sekély, lagúnás vizekben való manőverezéshez, illetve szélcsendes időben való haladáshoz. Vihar esetén azonban ez már hátránynak számított. A gálya nyílt vízen nem igazán tudta felvenni a versenyt a vitorlás hajókkal, ugyanakkor mindegyik gálya egy autonóm harci egységnek is tekinthető. A fedélzeten nagy átlagban 503 ember tartózkodott, akikből 94 tengerész, 186 evezős, 213 gyalogos, illetve tüzér volt, tüzérség 4 falconból egy nagy 50 fontos ágyúból, 2–4 közepes kaliberű ágyúból, 16–20 'petriere' (ezek kőgolyókat lőttek ki) és egyéb, kisebb kaliberű lövő szerszámból (például a 'spingarda') tevődött össze. A hátrányok között mindenképpen meg kell említenünk, hogy a gálya felépítéséből és felszereléséből fakadóan az alkalmazott taktika eltért a vitorlás hajóképtől. Az előbbi esetében a harc lényege az volt, hogy a megcsákyázott vagy döfőorral felnyársalt ellenséges gályát kézitusában elfoglalják, a vitorlás hajók esetében ezzel szemben a hangsúly a távolsági harcra, az ágyútűzre helyeződött. Emiatt a fegyvernemi együttműködés nem igazán volt lehetséges a két eltérő típusú hajó esetén. A hadiflottának tehát vagy teljesen át kellett volna állnia vitorlás hajókra, vagy meghagynia a gályákat. A velenceiek az utóbbit választották, és ez a rendszer egészen a 17. század végéig érvényben is maradt.

A 'capitano general', illetve a mellé kinevezett 'provveditore' kizárólag a vezérhajón tartózkodhatott, amelyet csak különleges esetekben hagyhattak el. Mindkettőjüket kis stáb segítette, amely a szárnysegéd mellett magában foglalta az orvost, a káplánt, a zászlótartót, a szakácsot és egyéb kiszolgáló személyzetet. A tisztikaron belül két beosztás különösen fontos volt, az egyik a 'capitano del golfo', akinek a székhelye Cattaróban volt, és neki kellett figyelnie az adriai partvidékre belépő hajókat. A másik fontos tisztség a gályarabok kormányzója, a 'governatore dei condannati' volt. A gályaszolgálóra ítéteknek minimum tizenhét hónapot kellett szolgálni, de a rabság tarthatott tizenkét évig is.

Az ifjú velencei nemeseknek a politikai életben való részvételén túl, amelynek hiányában elvesztették polgárjogukat, kötelességük volt a tengeri szolgálat. Természetesen a 'Terraferma', a szárazföld nemesifjai számára is lehetséges volt a tengeri szolgálatba való belépés, a gályaszolgálatot azonban saját költségükön kellett viselniük, és beosztásuk alacsonyabb volt az igazi velencei arisztokratáknál. Ha egy ifjú arisztokratának a tengerészeti hivatal felajánlotta a szolgálat folytatását, nem utasíthatta vissza, jóllehet ez akár öt éves szolgálatot is jelentett. Visszautasítás esetén különböző szankciókkal sújthatták.

A velencei flottában szolgálatot teljesítőket négy csoportra oszthatjuk: tengerészekre, gályarabokra, katonákra és munkásokra. A nem velencei származású tengerészek között különösen gyakoriak voltak az albánok, egyrészt mert úgy tartották, hogy ők tengerre születtek, másrészt mert szolgálatba fogadásukkal elkerülhették, hogy az oszmán flottához szegődjenek, illetve az oszmán kalózok közé csapjanak fel.

A második függelék a dalmáciai oszmán haditengerészettel és hadsereggel foglalkozik. A szerző ezt a részt azzal nyitja, hogy az oszmánok valójában nem rendelkeztek akkora számbeli fölényrel, mint ahogyan európai ellenségei feltételezték, illetve másik megjegyzése, hogy az úgynevezett hadügyi forradalom nem érintette az oszmán hadiflottát. Ez utóbbi állítással a magyar szakirodalom eredményeinek fényében lehet vitatkozni, de mint látni fogjuk, a szerző nem annyira a jelenség hiányára, mint inkább a megkésett voltára gondol.

Az oszmán parancsnoki struktúra a velenceihez képest centralizáltabb és átláthatóbb volt, következképpen egyszerűbb is. A parancsnokoknak az alsóbb szinteken meglehetősen tág döntési szabadságot hagytak, ami azt jelentette, hogy a Konstantinápolyból érkező parancsok végrehajtásában meglehetősen tág mozgásteret kaptak. Így Dalmáciában is a hadműveletekkel összefüggő döntésekből fakadó felelősség teljes súlya a helyi erőkre, a helyi vezetésre nehezedett.

Visszatérve a hadügyi forradalomra, annak oszmánokra gyakorolt negatív hatása Moro szerint nem abban jelentkezett, hogy nem vették volna át az új fegyvereket, és az ehhez szükséges taktikát, illetve, hogy ezeket ne tudták volna használni, hanem inkább a kulturális gyökerekben keresendő. A szerző erre példaként említi, hogy egy anatóliai paraszt hagyományos fegyvere az íj volt, amelynek használata hosszabb gyakorlást, több időt vett igénybe, mint egy puska használatának elsajátítása. Az íjhoz szokott népesség idegenkedett az új eszköztől, jóllehet annak kezelése jóval egyszerűbb is volt. Ennek következtében a tüzfegyverek használata nem terjedt el olyan mértékben, mint a nyugati társadalmakban. Ma úgy fogalmaznánk, hogy a török társadalom a nyugatival ellentétben kevésbé volt innovatív, amelyet nem ellensúlyozott kellő mértékben a technikai újdonságok átvétele.

A hagyományokhoz való ragaszkodás természetesen nemcsak az oszmán szárazföldi, hanem a tengeri haderő esetében is érvényesült: például a velenceiekhez hasonlóan ragaszkodtak a gályákhoz. Ugyanakkor a törökök mindig nagy gondot fordítottak arra, hogy a számbeli túlsúly mellett meglegyen a technikai fölény is. Ehhez a hosszú kiképzés és a harcra alkalmas emberek kiválogatása párosult, amelynek alapját egy olyan, a tradíciókhoz a nyugatinál jobban ragaszkodó társadalom alkotta, amelynek körében a harci erényeknek nagy volt a tisztelete. Ehhez azonban azt is hozzá kell fűznünk, hogy az Oszmán Birodalmat a 16. században felkereső európaiak már ekkor egybehangozón a muszlim lakosság eltunyulásáról, ezzel összefüggésben a hadierények hanyatlásáról számoltak be, amelynek okát a keresztény rabszolgák fáradtságos, uraikat kiszolgáló munkájában jelölték meg.

Az oszmán hadsereg azon törekvése, hogy átvegye a nyugati újításokat, a szerző egy 1605-ből származó szemléletes példát idéz: a velencei hatóságok ebben az évben feltartóztattak egy Konstantinápolyba igyekvő angol hajót, amelynek rakománya 1000 arkebúzból, 500 muskétából, 2000 kardpengéből, 700 hordóból és egyéb áruból állt. A lista nem tartalmaz különleges tételleket, de az a tény, hogy a törökök ezeket Nyugatról rendelték meg, jelzi a szándékot, hogy lépést tartsanak a nyugati technikával. Ami végső soron Dalmáciában döntő súllyal esett latba a velencei sikerekben és az oszmán kudarcokban, az a török tüzérség technikai és számbeli hiányosságai, valamint a szakképzett munkaerő és a mérnökök hiánya, akiket nem itt, hanem Kandia ostrománál vetettek be. Mindkét döntőnek bizonyuló tényezőnek az oka abban gyökerezett, hogy a Porta a dalmáciai hadszínteret másodlagos fontosságúnak tartotta. Fentebb láthattuk, hogy Moro szerint az oszmánok által a kandiai háborúban követett stratégia egyik alapvető hibája éppen ez volt. A következménye pedig az lett, hogy a krétai harcok folyamatosan szívták el a birodalom katonai és anyagi erőforrásait.

Az oszmán hadiflotta szinte nem volt látható a dalmáciai háborúban. Zömük az anatóliai part menti szandzsákok által finanszírozott hajókból állt, amelyeket keresztény rabszolgák hajtottak.

A flottát három fő csoportba osztották, az egyik az égei-tengeri volt, Gallipoli és Konstantinápoly központokkal, a másik az egyiptomi, amelynek bázisa Alexandria, a harmadik az észak-afrikai volt, amelyet valójában a tripoli, tuniszi és algíri kalózok működtettek. Ez a rendszer bizánci és részben velencei mintákra vezethető vissza, gondoljunk csak a konstantinápolyi Arzenálra, amely a velencei pontos mása volt. A dokkmunkások és a felhasznált anyagok minőségét illetően azonban már nem volt összehasonlítható a velenceivel. Tovább rontott a helyzeten, hogy az állandó igényekkel, amelyekkel a part menti szandzsákokat terhelték, a rendelkezésre álló anyagi és emberi erőforrások nem tudtak lépést tartani, ami visszahatott a minőségre és a végtermékre, a hajókra is.

A 15–16. század fordulóján a konstantinápolyi Arzenál még a velenceivel megegyező, magas minőségben állította ki az ágyúkat. Később azonban az oszmán hadiipar lemaradt az európai fejlődéshez képest, ami természetesen újfent megmutatkozott a hadiflotta hajóinak és fegyverzetének a minőségében, ez pedig kihatott a dalmáciai frontra is. A szerző szerint ennek következtében az oszmánok számbeli fölénye nem volt képes kiegyenlíteni a technikai hátrányokat. De ehhez rögtön hozzáteszi, hogy a kortárs keresztény szerzőket mennyire megdöbbentette az oszmán táborokban uralkodó egyszerűség, tisztaság. Ezért aztán az oszmán hadakat a keresztényekéhez képest kevésbé sújtották a pusztító járványok. Feltűnt még, hogy az európai táborokra jellemző zajtól eltérően az oszmánban csend tapasztalható. Mindez Moro szerint arra hívja fel a figyelmet, hogy akkor járnánk el helyesen, ha a manapság divatos mítoszrombolás helyett az első látásra érthetetlennek tűnő dolgokat megpróbálnánk megérteni és elfogadni.

KRUPPA TAMÁS

A székely írás emlékeinek új kézikönyve. Benkő Elek, Sándor Klára, Vásáry István, *A székely írás emlékei, Corpus Monumentorum Alphabeto Siculico Exaratorum*, Budapest, Bölcsészettudományi Kutatóközpont, 2021. 927 p. A magyar művelődéstörténet köréből kevés kérdést övez olyan széles körű közérdeklődés, mint amelyet a székely írás élvez. A tárgy vizsgálatát és a vele kapcsolatos ismeretterjesztő tevékenységet a tudományos kutatás sokáig elhanyagolta, bőséggel termettek viszont az objektív megközelítésmódot és tárgyszerűséget nélkülöző laikus, nemritkán dilettáns írások. A gyakran a legképtelenebb állításoktól sem visszariadó, de annál termékenyebb műkedvelők szinte diszkreditálták a témát. Szerencsére a feliratos és kéziratok emlékeknek az elmúlt három évtizedben látott örömteli gyarapodása, valamint az egyes emlékek hitelessége és datálása körüli viták újra ráirányították az akadémiai szféra képviselőinek figyelmét a székely írás körüli tennivalókra.

Jelen kötet közvetlen előzménye az MTA Bölcsészettudományi Kutatóközpont 2012. januárjában létrejött Magyar Őstörténeti Témacsoportjának¹ a székely írás tárgyában tartott, 2012. június 14-i ülése. Ezen a Történettudományi Intézetben lefolytatott ülésen a kötet későbbi szerzői vetek részt: az ülést Vásáry István turkológus vezette, a két elhangzott előadást szerzőtársai, Sándor Klára nyelvész és Benkő Elek régész tartották.² Mindannyian a székely írás meghatározó kutatói, munkásságuk nagy múltra tekint vissza. Vásáry István a kutatás doyenje, aki a '70-es évek elején, bő negyedszázadnyi szünet után emelte vissza a székely írást a tudományos diskurzusba.³ Benkő Elek első, még gimnazistaként írt cikkében Alsószentmihályfalva templomának korábban ismeretlen feliratáról adott

¹ Ma: ELKH BTK Magyar Őstörténeti Kutatócsoport.

² Az ülésről készült összefoglalót ld. az ELKH BTK Történettudományi Intézetének honlapján: <https://ti.abtk.hu/esemenyek/271-magyar-ostortenet-temacsoport-ulese-a-szekely-irasrol> (letöltve: 2022. 03. 07.)

³ VÁSÁRY István, *A magyar rovásírás, A kutatás története és mai helyzete = Keletkutatás*, 1974, 159–171.